

Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 04.01.1963, sp. zn. 5 Co 623/62, ECLI:CZ:MSPH:1963:5.CO.623.1962.1

Číslo: 37/1963

Právní věta:

Od určení výživného pro nezletilé dítě nelze upustit ani v případě, že je tu sice společný majetek manželů (vkladní knížky), avšak jeden z manželů nesouhlasí s tím, aby z těchto prostředků byly potřeby dítěte hrazeny.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 04.01.1963

Spisová značka: 5 Co 623/62

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Výživné dítěte

Předpisy: 265/1949 Sb. § 35
§ 39 142/1950 Sb. § 251

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obvodní soud pro Prahu 1 v řízení podle § 251 odst. 1 o. s. ř. svěřil nezletilé dítě do výchovy a výživy matky a otci uložil povinnost přispívat na výchovu a výživu nezletilého dítěte měsíčně 400 Kčs; výživné za dobu minulou, t. j. za dobu od podání návrhu matky do dne rozhodnutí, vyměřil soud nižší částkou vzhledem k tomu, že dítě bylo v nemocničním ošetření.

Městský soud v Praze rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil.

Odůvodnění:

Jak plyne ze souhlasného tvrzení rodičů, jde o manžely, kteří však spolu nežijí. Je proto na místě úprava podle § 251 odst. 1 o. s. ř.

Matka toho času žije v Praze ve společném dosud bytě účastníků; o dítě se stará. Otec souhlasí s tím, aby nezletilá byla svěřena do její výchovy a výživy. Protože proti výchovnému prostředí nebyly vzneseny žádné námitky, byla nezletilá svěřena matce.

Co se týká vyživovací povinnosti i dítěti, otec prohlásil, že je ochoten tuto povinnost plnit od ledna

1963, že však matka dítěte má k dispozici společné vkladní knížky, z kterých může do té doby krýt potřeby dítěte a další potřeby domácnosti.

Matka uvedla, že existuje pouze jedna vkladní knížka asi na 5000 Kčs, že však nehodlá z těchto příspěvků hradit potřeby dítěte; s otcem se dohodla, a že z těchto prostředků budou potřeby dítěte hrazeny jen do srpna 1962 včetně.

Za této situace dospěl soud k závěru, že nelze zatím použít pro úhradu potřeb nezletilé peněz, které jako společný majetek účastníků jsou uloženy na vkladních knížkách, a to v podstatě z těchto důvodů:

Nezletilá přece nemůže čekat, až se její rodiče sjednotí na tom, z jakých prostředků má být vyživována. Na druhé straně zákonnou povinností rodičů je, aby se o dítě v každém čase starali (§ 35, 39 zák. o pr. rod.). Nežije-li pak stěžovatel ve společné domácnosti s rodinou, je jeho povinností, aby se na výchově a výživě podílel placením přiměřených peněžitých částek, když matka dítěte vzhledem k věku nezletilé výkonem osobní péče nad ní vyvažuje zatím ve značné části svou povinnost na dítě hmotně přispívat (§ 39 odst. 2 zák. o pr. rod.).

Soud prvního stupně proto správně postupoval, jestliže určil stěžovateli, aby k rukám matky na dítě přispíval ze svého výdělku. Eventuální majetkoprávní vyrovnání mezi rodiči je samostatnou otázkou, na jejímž řešení nemůže být činěno zajištění výživy nezletilé závislým. Uváží-li se věk nezletilé (12 let) a na druhé straně zjištěný výdělek stěžovatele (průměrný měsíční čistý výdělek 1390 Kčs) pak, i kdyby příjem stěžovatele v některých měsících činil částku toliko 1100 Kčs netto, lze za nynějšího stavu na něm spravedlivě požadovat, aby platil měsíčně 400 Kčs. Tato částka odpovídá výdělkovým možnostem obou rodičů a potřebám nezletilého dítěte (§ 73 zák. o právu rod.).

Soud prvního stupně pak správně též zdůvodnil, proč za měsíce září - listopad 1962 se určuje výživné souhrnnou částkou 800 Kčs. Byla-li nezletilá po celý měsíc v nemocničním ošetřování pro ledvinovou chorobu, tedy chorobu ne nijak lehkou, pak by to mělo být stěžovateli spíše pobídkou k tomu, aby nezletilé hleděl co nejvíce přispět, ježto, a to je přece obecně známo, nezletilá musí být stravována dietně a tím náklady na její výživu ještě více stoupnou.